



**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

16.

május 28.

VI. Pál pápa HUMANAE VITAE című enciklikája

A helyes születésszabályozásról

III. fejezet 1.-6. pontok

(Lelkipásztori irányelvek - I. rész)

Az 1. pont arról szól, hogy az Egyház „anya és tanító”, joga, és kötelessége tehát fölemelni a szavát az étellel kapcsolatos kérdésekben.

A 2. és 3. pont nagyon fontos: Azt mondja ki, hogy senkinek sem lesz könnyű betartani azokat az előírásokat, amelyeket az Egyház tanít a születésszabályozásról. Komoly elhatározásokat és sok munkát kíván az egyes emberektől, a családoktól és a társadalmaktól.

Ezen elhatározások között első helyen említi az önuralom, önfegyelem, az aszkézis kérdését. Azt is kimondja, hogy ez a fegyelem „*állandó erőfeszítést*” kíván, és hogy „*a házastársak tisztaságának ez a sajátos fegyelme nemcsak nem árt szeretetüknek, hanem egy nagyobb emberi értékkel is megajándékozta őket*”.

Úgy gondoljuk, hogy itt olyan területre érkeztünk, ahol sok házasságban nagy 'szőnyeg-alá seprések' vannak.

A nagy kérdés itt az, hogy szembe tudunk-e nézni ketten együtt ezekkel az erőfeszítéseinkkel?

Van olyan ember, - férfi is, és nő is, - akinek az ideális tisztaság megtartása a házasságon belül nem okoz különösebb nehézséget. De sok olyan pár is van, ahol az egyiknek, - netán mindkettőnek - külön-külön nehézségeik vannak ebben a tekintetben.

És ott jön a probléma, amikor nem merik, vagy nem tudják ezeket a különbözőségeiket egymás előtt őszintén feltárni.

'Mit kapok, és mit tudok ajándékot adni Neked a testi kapcsolatunk által?' 'Hogyan élem át a Te hiányodat?' 'Miben volna szükségem, hogyan lehetek segítségedre a közösen vállalt megtartóztatásaink idején?' 'Hogy élem meg, amikor nemet kell mondanom?' - 'Vagy amikor te nemet mondasz nekem?'

Ilyen, és ehhez hasonló kérdések sokaságát kell, vagy kellene egy házaspárnak egymás előtt bizalommal, szeretettel és őszinte türelemmel megbeszélnie, - mert akkor van rá esély, hogy az enciklika által említett nagyobb emberi értékeket valóban megtapasztalhasuk.

Ha ezek a kérdések belső kételyként inkább csak bennünk maradnak, vagy inkább a kritika, mint az egymás iránt érzett felelősség hangján fogalmazódnak meg bennünk, akkor jönnek a szőnyeg-alá seprések. Akkor válik az ember igazán „megkísérhetővé”.

A kísértés pedig rengeteg, és sajnos egyelőre a mai világunkban úgy tűnik, hogy egyre több, és egyre tolaodóbb. Erről szól tulajdonképpen a 4. fejezet. Arról, hogy az ilyen kísértéseket nyíltan, egyöntetűen, és minden erővel el kell utasítani.

Példamutató volt éppen a napokban ebben a kérdésben dr. Réthelyi Miklós miniszter úr eljárása, aki a Nemzeti Színház igazgatóját írásbeli figyelmeztetésben részesítette, - és erről a sajtóban is közleményeket adtak ki, - azért, mert az igazgató egy újságíró nővel szemben obszcén kijelentésekre ragadtatta el magát.

Sokat tudnak egymásnak segíteni ebben a kérdésben is az olyan keresztény kisközösségekben, ahol nyíltan lehet beszélgetni ezekről az értékekről, a betartásuk lehetőségeiről, és a világban ránk leselkedő veszélyekről.

További (legfrissebb) információk: <http://biztosut.blogspot.com>
vagy Bőjte Csaba: Iránytű a végtelenhez című könyve